

[Leif Hermann]

strålende brochurer med nogle små vogne udenpå, der kunne bruges som transportable genindvindingsanlæg for CFC. Det vil sige, at de forudsætninger, der skal være opfyldt for at kunne skærpe målsætningen, således som vi har foreslået det, i betydeligt omfang er opfyldt. Der skulle sådan set ikke være nogen grund til at tøve. Der skulle sådan set ikke være nogen grund til at lægge sig fast på den målsætning, miljøministeren har stillet op, hvor det er således, at vi reducerer med 50 pct. i midten af 1990'erne for at afvikle – stort set, tror jeg der står – i 1999.

Der kan blive et enkelt problem med hensyn til brugen af haloner til brandslukning i ildslukkere og i større slukningsanlæg. Hvordan det problem skal løses, har vi ikke nogen forestilling om. Men på samme måde som i andre situationer forholder det sig sådan, at for så vidt kravene stilles, er virksomhederne også overordentlig opmærksomme på hurtigt at udvikle substitutionsprodukter, og der vil med garanti kunne være udviklet substitutionsprodukter for haloner til brandslukning inden 1995, ellers skulle jeg kende opfindsomheden i dansk industri dårligt. Beklageligvis er den opfindsomhed af en sådan karakter, at den først indfinder sig i det øjeblik, hvor øretæverne svæver om ørerne.

Så har jeg stort set kommenteret de ordførerbemærkninger, der har været om vores beslutningsforslag. Jeg håber, at beslutningsforslaget vil indgå med en ganske betydelig vægt i det udvalgsarbejde, vi skal have om afgiftsloven.

Det forslag til afgiftslov, som ministeren har fremsat, er erkendt af ministeren i fremsættelsestalen at være af en sådan karakter, at det ikke kan stå alene, hvis det skal have et miljømæssigt sigte. Både i fremsættelsestalen og i bemærkningerne taler ministeren om loven sammen med den handlingsplan, der er fremlagt.

Ministeren har da også, som jeg tidligere i en kort bemærkning har nævnt, ganske velvilligt dokumenteret, at selve afgiftsloven er en ren afgiftslov. Man kan se på sådan en graf, hedder det vist for dem, der er statistikere, at med en afgift, sådan som det er foreslået, på 30 kr. pr. kg vil forbruget stige fra ca. 6.000 tons i 1988 til 8.000 tons i år 2000 – vel at mærke med den afgift, ministeren har foreslået.

Hvis ministeren havde ønsket, at afgiften skulle have et miljømæssigt sigte, altså fungere som en styrende afgift, er der næppe nogen tvivl om, at ministeren havde lavet en progressiv afgift. Det er der, så vidt jeg kan se, ikke tale om i dette forslag, der ligner ganske almindelige, traditionelle og trivielle afgiftsforslag, som vi almindeligvis ikke beskæftiger os med i Miljøudvalget, men som er noget, der behandles i Skatte- og Afgiftsudvalget. Jeg tror i grunden, at vi er inde ved kernen af meningen med dette forslag, nemlig den desperation, der vel kan gribe en minister, der mener noget med sit arbejde, når hun ser, at den minister, der er sat til at sørge for, at staten får flest penge i kassen, er mest interesseret i, at det beløb reduceres så meget som muligt. Det er klart, at i en sådan situation må man gribe fat i den første den bedste løsning, og ministeren har da så også fremsat dette forslag for at få nogle penge i kassen. Vi synes, det er for lidt, at man over 3 år anvender 45 mio. kr. til udvikling af substitutionsprodukter. Vi synes faktisk, at man måske godt kunne anvende en væsentlig større del af de midler. Jeg vil sige, at Socialistisk Folkepartis tilslutning til forslaget er klart betinget af, at vi har en helt åbenbar og håndfast sikkerhed for, at de penge, der kommer ind ved afgiftsforslaget, også bliver benyttet til helt specifikke miljømæssige formål.

Det vil heller ikke være uvæsentligt for os, i hvilket omfang en drøftelse i Miljøudvalget af miljøministerens handlingsplan og vores beslutningsforslag falder heldigt ud.

Når det er sagt, er vi vel nærmest ved at tage hul på den diskussion, der kommer med de næste to forslag, nemlig diskussionen om økonomistyring i miljøpolitikken. Jeg tror, jeg godt vil benytte denne lejlighed til at sige noget generelt om økonomistyringsproblemet, som jo ikke er nyt. I midten af 1970'erne nedsattes under Miljøministeriet et udvalg, der skulle kigge på spørgsmålet om afskrivninger, afgifter og tilskud. Dette udvalg barslede med tre betænkninger, som alle meget grundigt gik ind i spørgsmålet om bl.a. afgiftsstyring. Det blev her fremhævet, at afgiftsstyring meget sjældent kunne stå alene, for så vidt den skulle have et styrende sigte med hensyn til miljøforbedringer. Jeg tror stadig væk, det gælder. Det tror man, så vidt jeg kan forstå, også stadig væk i Miljøstyrelsen. I hvert fald fremkom der i 1985